

Герань на підвіконні

Досить переступити поріг цього кабінету, щоб одразу зрозуміти – його господаря кохається у кімнатних, чи на цей раз доречніше буде сказати, в офісних квітах. Вони всюди: на спеціальних поличках та підставках, на підвіконні, столі, а найбільш габаритні – просто на підлозі. Мені, байдужій до вазонів, це видається дещо незвичним, тим більше, що кабінет невеличкий.

– Красиво, – зауважую, – але тіснувато.

– Ну, усміхається Марія Володимирівна, – квіти ж додають кисню, а не забирають його. Та, власне, не так вже й багато їх тут – простору справді не вистачає, а от у мене вдома ... Не хата, оранжерея.

Так уже сталося, що наша зустріч з директором Березнівського торгово-роздрібного підприємства районного споживчого товариства М. В. Торовець розпочалася з розмови не про роботу, а про захоплення. А вони в неї пов'язані, як сказав О. Довженко у «Зачарованій Десні», з усім, що «проізрастає». Тому догляд за клумбами, роботу на грядках вважає за відпочинок, який заспокоює, дарує справжню естетичну насолоду. Так само, як «тихе полювання», поїздки в ліс за чорницями, ожиною.

– Встигаєте? – допитуюсь.

– А чому б і ні? В телефоні не зависаю, до телевізора теж не тягне. До лісу ж з дитинства звична: польська натура, що тут скажеш?

Родом Марія Володимирівна з села Кузьмівка, що в сусідньому Сарненському районі. В школі вчилася добре, закінчила місцеву восьмирічку з похвальною грамотою. І вирішила продовжити навчання в Рівному в кооперативному технікумі. Адже там можна було водночас і середню освіту, і спеціальність здобути. З житлом теж проблем не було, майбутніх кооператорів на час навчання забезпечували гуртожитком.

Все це так. Але все ж головне не в цьому. Марійкою, чи не з першого класу, заволоділа магія цифр.

– Ви, мабуть, пам'ятаєте, – спалахують лукавинкою очі моєї співрозмовниці. – Колись у початкових класах у школах стояли великі рахівниці на ніжках. Так от, на перервах всі діти у двір летять, а я до тої рахівниці, всю перерву проклацаю.

Отож і не дивно, що вчителька не раз казала батькам: «Ваша Марійка, не інакше, як бухгалтером буде». І як у воду дивилася.

– Наша група сильною була, – згадує Марія Володимирівна – ми до навчання ставилися серйозно. Хто ми? Бачите, разом зі мною вчилися Катерина Савонік, тепер Чухрай, Поліна Наконечна, тобто Кицюк (Царство їй Небесне). Обидві виросли в досвідчених керівників споживчої кооперації. Хорошими спеціалістами стали колишні мої одногрупниці Софія Качан, Галина Трохимець. Так співпало, що всі ми одержали направлення в Березне, без відриву від виробництва здобули вищу освіту, походили заміж. Жаль тільки, що безглуздий трагічний випадок передчасно обірвав життя Поліни Яківни ...

Щодо М. В. Торовець, то вона успішно працювала на кількох відповідальних посадах: була головним бухгалтером коопунівермагу, заступником головного бухгалтера з фінансів районного споживчого товариства, а з 2003 року Марію Володимирівну призначили директором Березнівського торгово-роздрібного підприємства. Її робота саме на цьому посту отримала високе визнання: з нагоди 65-річчя з дня народження та Міжнародного дня кооперативів Всеукраїнська центральна спілка споживчих товариств нагородила М. В. Торовець Почесною трудовою відзнакою «Знак Пошани».

– Звісно, це приємно, каже вона, – але в цій нагороді сфокусована заслуга всього колективу ТРП, який, в свою чергу, є складовою частиною районного споживчого товариства, яке постійно займає лідируючі позиції в споживчій кооперації області.

І я пишаюся, що мені випала честь працювати поруч з такими професіоналами як К. М. Чухрай, С. І. Наумчук, Г. А. Кравчук, Л. С. Драчук, О. О. Ковальчук, Н. Ф. Грушевська, М. В. Саламага, В. Б. Гурин, О. М. Артюх, –

всіх перерахувати просто неможливо.

Під час нашої розмови до кабінету заглянув ставний, спортивної статури юнак, але, привітавшись, одразу зачинив двері.

– Це наш найстарший внук Арсен, – відповіла на мій запитливий погляд Марія Володимирівна. – Побачив, що бабуся зайнята, і вирішив не заважати. Приїхав з Києва у Березне на канікули, а двоє молодших – Тимур і Макарчик – разом з батьками.

Торівці пишаються єдиним сином Тарасом, який по закінченні Київського політеху влаштувався в одну зі столичних іноземних фірм, працює там провідним програмістом.

– І місце роботи, і посада, і заробітна плата Тараса влаштовують, – усміхається моя співрозмовниця. – Звичайно, двокімнатка уже дещо тіснувата для сім'ї, але це не заважає нам часто відвідувати дітей.

– Значить, з невісткою у свекрухи склалися

добрі стосунки? – допитуюся жартома.

– А що нам ділити? Наша родина загалом не конфліктна. Мій чоловік Валентин протягом багатьох років підтримує дружні зв'язки з братом Юрієм. Та й ми з братовою Ніною, мов сестри, повністю довіряємо одна одній, нерідко організуємо спільний родинний відпочинок. Та й взагалі, я маю глибоке переконання: тільки доброзичливість, толерантність, взаємоповага, взаємодопомога можуть об'єднати, здружити людей у досягненні спільної мети.

Прощаючись з Марією Володимирівною, роблю висновок: вона належить до тих людей, спілкування з якими додає настрою, впевненості в тому, що все у нашому житті буде добре. І червоні кетяги розквітлої герані, яка пишається на підвіконні, рішуче утверджують мене у цій думці.

Надія ЯРМОЛЮК.